

1892-07-15

AFSENDER

Laura Jacobsen

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Type:
Letter

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
Neroberg

Afsenderinfo (lakstempel, adresse
m.m.):
Laura Jacobsens brevpapir med
monogram

Modtagersted:
Ny Carlsberg

Arkivplacering:
FA 2-023-00002, kasse F 7

SUMMARY

Laura Jacobsen sender et kærligt og meget moderligt brev til Carl. Hun er bekymret for hans drikkevaner og tiltagende fedme.

TRANSSKRIFTION

Neroberg 15 Juli 1892

Min kjære Carl!

Tak for Dine Breve, for at Din Omsorg og Kjærlighed for mig , det gjør mig naturligvis godt, skjønt jeg aldrig har t[v]ivlet om den. DUu saae nok af mit Kort igaar til Ottilia, at jeg har det bedre, bruger min Kur, som dog nu er endt i neste Uge, saa jeg mener at kunne reise herfra den 25 eller 26 Juli, saa er det 8 Uger cirka Siden jeg reiste hjemme fra. Jeg, ja Mordhorst mener at det vil være tilstrækkelig. Heelt fri bliver man ikke i min Alder for Gigt, naar man dog ikke maae være saa meget dorlig [dårlig], maae man være glad. Og at man maae være taalmodig, det er Sagen, baade i sund og syg Tilstand

Efter Naturens love kan Du ikke gjøre Regning paa mig i mange Aar, men Gudskelov for Ottilia og dine Børn, disse maae Du give Dig Tid til og umage med at opdrage, især Drengene, det gjør dog en Fader bedst, saa de kan komme til at ligne Dig. Har Du den Troe, at Du ikke bliver gammel, har Du deri en Spore mere til personlig at tage Dig af Dine Børn og tale med dem om Livet om Pligterne, om Fristelserne, om Sorger og glæder. Du kan være vis paa, at de godt forstaaer meget som Du ikke troer dem istand til. Det giver dem en Glæde og en Kjærlighed til Dig som de aldrig glemmer og som Du bør ikke at forholde dem. Thi ingen anden kan erstatte dem det. Husk paa hvor Du optog, huskede og nød Samtalerne med Din Fader, det har fastnet og modnet Dig. Jeg glæder mig hvæ[e]r

Dag ved min Moders Lerdomme.

I Wogelius har vi et Exempel, han talte ikke med sine Dreng, han mente de brød sig ikke derom, men det skal de vænnes til.- Ligesom de skal vænnes til ikke at drikke Vin som Vogeli Børn blev det. Du maa min søde Carl ikke drikke saa megen Vin, og ikke alle disse Slags, det er Søn for Dine Børns Skyld, det er ikke noget godt Exempel paa Afholdenhed at give dem. Disse mange Vine bringer Dig i en animeret, exalteret Stemning som lader Dig sige noget

ofte, som jeg troer, at Du alvorlig seet, vil kalde for floecat
Det er meget usundt for aandelig og legemlig. Din Fedme tiltager
derved, Thi Øllet kommer jo ogsaa dertil og er virksom. Og nu
Transpirationen, den bliver jo meget verre. Det merker jeg i disse 7
Uger hvor jeg kun har maattet nyde 6 a 700 Gram Suppen
iberegnet, har jeg nesten ikke transpireret. Naar der kommer
Tørhed paa Tungen og i Halsen

skyller jeg den med halv Vand og halv Amykos; spytter det ud, og
har saa en god Smag i Munden. Det er alt sammen Vane. Det er
som Du siger i Dit Brev forstandig Pleie af mit Helbred. Men det
skal man ikke vente med til man bliver syg, men forebygge at man
ikke bliver det, eller om man bliver syg, at man da ikke har noget
at bebreide sig. Jeg skriver til Agnes imorgen.

Jeg haaber at Du har arvet det efter mig at Du er glad for en
kjærlig Paamindelse, Ingen kan jo tale som en Moder, og jeg har
altid bedet Gud om, at jeg maatte see Dine Feil, for at jeg kunde
vise Dig dem. Og nu Farvel Du min eneste velsignede Søn.
Gud bevare Din Aand og Dit Lægeme [Legeme].

Hils Ussings hvis Du seer dem. Hils Dubois fra mig, jeg gik igaar i
Kurhaven og saa en Mand som lignede hans Fader, jeg husker
denne snmukke Mand saa godt. Hils Din Kone det kjære
Menneske, Gud bevare hende. Hils Dine Børn, og vær selv kjærlig
hilset fra Din kjærlige Moder

[i venstre margin på langs af papiret]

Sophie hilser meget. Hils Henningsen og Hesberg

Neroberg 15 Juli 1892

L

Min kjære Carl.

Tak for Dine Breve, for at Din Omsorg
og Tjærlighed for mig, det gjør mig uendelig
tænke godt, skjønt jeg aldrig har tænket
om den. Du faaer nok af mit Kortigaad til
Whitia, at jeg har det bedre, bruger min
Tid, som dog er et endt i neste Uge,
for jeg mener at kunne reise herfra den
25 eller 26 Juli, for et det 8 Uger ^{sinde} siden
jeg reiste hjemme fra. Jeg, ja Nordthorpe
mener at det vil være tilprokket. Heelt
for bliver man ikke i min Alder for
lygt, naar man dog ikke maae være
for meget dorlig, maae man være glad.
Og at man maae være Tolmodig, det er
Sagen, baade i Jund og i sig Tilstand.

Efter Naturens love kan Du ikke
gjøre Regning paa mig imanze Tid,
men Gudskelov for Olletia og Dine
Börn, disse maae Du give Din Tid til og
Umage med at opdrage, især Drengene,
det gjør dog en Fader bedst, saa de kan
komme til at ligne Dig. Hat Du den
Tro, at Du ikke bliver gammel, hat Du
deri en Spore mere til personlig at tage
Dig af Dine Börn og tale med dem om
Livet om Piigterne, om Fristelserne,
om Sorgen og Gløder. Du kan være vis
paa, at de godt forstaaet meget som
Du ikke troet dem istand til. Det giver
dem en Gløde og en Hjortlighed til Dig
som de aldrig oplemmer og som Du bør
ikke at forholde dem. Thi ingen anden
kan erstatte dem det. Husk paa hvad
Du optog, huskede og uød Samtalerne
med Din Fader, det har fastnet og
modnet Dig. Jeg glødet mig hvor

Daag ved min Moders Lerdoune
I Vogelius har vi et Bømpel, han tatte
ikke med sine Dreunge, han mente de
brød sig ikke derom, men det skal de ven-
nes til. — ligesom de skal vennest
ikke
at drikke Vin som Vogeli Børn
blev det. Du maac min søde Carl ikke
drikke, saa megen Vin og ikke alle disse
Slas, det er Søn for Dine Børns Skyld, det
er ikke noget godt Bømpel paa Afholdenheden
at give dem. Disse mange Vine bringer
Dig i en aannimeret, og allerst. Lemning som
lader Dig sige noget ofte, som jeg tror, at
Du alvorlig feet vil holde for floaat.
Det er meget sundt for vandet og lozem
ly. Din Fedme tillager derved, thi Oplet
kommer sig ogsaa dertil, og er vist som. En
Transpirationen, den bliver sig meget verre.
Det mærker jeg i disse Tilfælde hvor jeg kun
har maattet afgive ca 70 Gram Sappen
iberegnet, har jeg næsten ikke transpireret.
Naar det kommer Tøthed paa Tungen og i Hal-
sen

Skjællet jeg den med halv Vand og hots
Styrke; sprætter det ud, og har saa en god
Smag i Munden. Det er alt sammen Vane.
Det er som Du siger: Dit Brev forstundig
Reis af mit Helbred. Men det skal man ikke
vente med til man bliver sig, men forebif-
ge at man ikke bliver det, eller om man
bliver sig, at man da ikke har noget at be-
brejde sig. Jeg skriver til Agnes i morgen.
Jeg haaber at Du har arvet det efter mig,
at Du er glad for en kjærlig Paarindelse.
Jeg kan jo tale som en Moder, og jeg
har altid bedt Gud om, at jeg maatte see
Dine Feit, for at jeg kunde vise Dig dem.
Og Du er min eneste velsignede Søn.
Gud bevare Din stand og Dit Løysme.
Hils Ursings hvis Du sees dem. Hils
Dubois fra mig, jeg gik igaaar i Kuskoven
og saa en Mand som lignede ham, Fader,
jeg husker denne smukke Mand saa godt.
Hils Din Trone det kjære Menneske, Gud
bevare hende. Hils Dine Børn, og vær selv
kjærlig hilset fra Din kjærlige Moder.

Johannes hilser meget. Hils Hamning fra og Hørsholm